

Huilen (9)

Het bleef moeilijk om te delen dat onze zoon homo is. Hoe het uit de kast komen mij deed huilen. Het was een hele opluchting toen de familie op de hoogte was. Nu durfde ik het ook in een wijdere kring te gaan vertellen. Het eerste waren onze vrienden aan de beurt. Het bleef echter moeilijk en elke keer als ik de woorden sprak: Onze zoon is homo, moest ik huilen.

- Huilen, omdat het toch nog steeds niet goed voelde.
- Huilen, omdat het nog steeds voelde als falen en tekortschieten.
- Huilen, omdat hij geen huisje-boompje-beestje-leven zou krijgen en ook dat ons huisje-boompje-beestje-leven tot het verleden behoorde.

Gelukkig konden manlief en ik het goed met elkaar bespreken. Ook voor onze zoon wilden we open blijven staan en hielden we het onderwerp bespreekbaar. Het ging immers niet om ons, maar om hem. Toch waren en zijn ook wij hierbij betrokken, want hij is onze zoon. Daarom is het ook onze strijd geworden. De reacties van de vrienden waren lief en begrijpend. Het liefste was een knuffel. Dat voelde goed.

Ook wel een tikkie ongemakkelijk hier en daar. Het was best gek, dat je gaat vertellen dat je zoon homo is en dat je daar heel

ongemakkelijk bij voelt. Je gaat ook immers niet overal vertellen dat je kind hetero is. Vaak gaan de gesprekken over de kinderen en dan klinken toch vaak de succesverhalen. En het is niet het eerste wat je meldt: ja, met onze zoon gaat het ook goed. Nee, nog geen vriendin. Die gaat er ook niet komen, want hij is homo.

Dan vielen en vallen de meeste gesprekken stil.

De gesprekken vielen niet stil bij mensen die ook iemand in hun familie of vriendenkring hebben. Daar is het meer normaal geworden en ook die hebben ontdekt dat het niet het einde van de wereld is. Toch hoopte ik niet dat ze ons zielig gaan vinden. Zo van: zij hebben een homozoon. Wat een treurig stel ouders. Dat zou ik echt verafschuwen. We zijn niet zielig.

Alsof het iets verschrikkelijks is, want dat was en is het niet. Zo ervoer en ervaar ik het niet. We waren nog steeds erg blij met onze zoon. Bovendien veranderde hij hierdoor niet. Hij werd juist meer zichzelf. Hoe het uit de kast komen mij deed huilen, hoort hopelijk binnenkort tot het verleden. Zo was hij altijd geweest en zo moest hij ook altijd blijven.

Annet van Ballegooijen

